

Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἀχαΐαν, συνήνωσεν αὐτὰς μετὰ τῆς καίσαρικῆς ἐπαρχίας Μυσίας. Ἡ δὲ τοιαύτη περὶ τῆς Μακεδονίας καὶ Ἀχαΐας διάταξις διετετήθη μέχρι τοῦ 44 μ. Χ., ὅτε ἐπὶ τοῦ τετάρτου αὐτοκράτορος, τοῦ Κλαυδίου, κατετάχθησαν αὐτῆς μετὰ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ δήμου. Ὡσαύτως τὸ Αἴγιον, τὸ ὁποῖον ἐβλάβη τότε μεγάλως ὑπὸ σεισμοῦ, ἀπηλλάγη ἐπὶ τρία ἔτη παντὸς φόρου ὑπὸ τῆς συγκλήτου κατὰ πρότασιν τοῦ Τιβερίου· ὁ δὲ ἀνεπιθὸς τοῦ αὐτοκράτορος τούτου, ὁ καλὸς γάγαθὸς Γερμανικὸς, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῦ ἑκτακτοῦ ἀπεσταλμένος⁽¹⁾ εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ διερχόμενος ἐκ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὰς Ἀθήνας ἐπισκεφθεὶς, τοσαύτην πρὸς τὴν πόλιν ἐκείνην ἐπεδείξατο τὴν εὐλάβειαν ὥστε δὲν εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν εἰμὴ ὑπὸ ἐνὸς ραβδούχου παραπεμπόμενος. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὅλοι οἱ Ῥωμαῖοι δὲν ἐφέροντο πρὸς τὰς Ἀθήνας ἐπίσης φιλανθρωπῶς⁽²⁾. Ὀλίγον μετὰ τὸν Γερμανικὸν διερχόμενος διὰ τῆς πόλεως ταύτης ὁ διοικητὴς τῆς Συρίας⁽³⁾ Πείσων εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν ἀγερώχως καὶ πολλὰ περὶ τῶν κατοίκων αὐτῆς ἐφλυάρησεν, ἐλέγξας αὐτοὺς ἰδίως διότι μετὰ Μιθριδάτου κατὰ τοῦ Σύλλα συνεμάχησαν καὶ κατὰ Ἀγούστου μετὰ Ἀντωνίου. Ἄλλ' ἢ κριωτάτη αἰτία δι' ἣν τοσοῦτον εἶχεν ὀργισθῆ κατὰ τῶν Ἀθηναίων μαρτυρεῖ ὅτι ἡ πόλις δὲν ἦτο πάσης πραγματικῆς ἐλευθερίας ἀπεστερημένη. Ὁ Ἄρειος Πάγος εἶχε καταδικάσει τότε Θεόφιλον τινα, ἐπὶ πλαστογραφία, ὁ δὲ Πείσων ζητήσας τὴν χάριν τοῦ Θεοφίλου δὲν ἐπέτυχεν αὐτὴν παρὰ τῆς πόλεως. Ἄλλὰ καὶ ἄλλα ἔχομεν τεκμήρια τῆς πολιτικῆς αὐτονομίας, ἣν ἀπελάμβανον τότε τινὲς τῶν ἑλληνικῶν πολιτειῶν. Οἱ Λακεδαιμόνιοι διεφλονεῖσκον πρὸ καιροῦ πρὸς τοὺς Μεσσηνίους περὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Λιμνάτιδος. Ἡ δὲ δίκη αὕτη ἢ ἐπὶ Τιβερίου κριθεῖσα δὲν ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα ρωμαϊκῶν ἀρχῶν, ἀλλ' ὅπως ἐπράττετο πρὸ τοῦ Μομμίου, ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τῆς συγκλήτου αὐτῆς καὶ τοῦ αὐτοκράτορος· καί, ἀφοῦ ἠκούσθησαν οἱ πρέσβεις ἑκατέρωθεν τῶν ἐθνῶν, ἀπεδόθη ὁ ναὸς εἰς τοὺς Μεσσηνίους.

Δὲν ἐπέπρωτο ὅμως ὅλοι οἱ αὐτοκράτορες νὰ δείξωσι τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν χώραν ταύτην μετριοπάθειαν· τὸ δὲ παράδοξον, αἱ νέαι αὐτῆς συμφοραὶ προέκυψαν ἐκ τούτου, ὅτι ὁ Νέρων, ὅστις ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 54 μέχρι τοῦ 68 μετὰ Χριστόν, ἠθέλησεν ἐν ἔτει 66 νὰ ἀνακηρύξῃ ἐλευθέραν τὴν Ἑλλάδα, ἀποδοὺς ἀντ' αὐτῆς εἰς τὸν ρωμαϊκὸν δῆμον τὴν νῆσον Σαρδώ. Τὸ πρῶγμα ἀπέβη κωμικοτραγικόν, καὶ δυστυχῶς τραγικώτερον μᾶλλον ἢ κωμικώτερον. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅστις, καίτοι διατελέσας μαθητὴς τοῦ περιφήμου φιλοσόφου Σενέκα, ἐφόνευσεν τὸν Βρεττανικὸν τὸν υἱὸν τοῦ πατριοῦ αὐτοῦ, ἐφόνευσεν τὴν ἰδίαν μητέρα Ἀγριππῖναν, ἐνέπαιξε πᾶν ἀνθρώπινον αἴσθημα καὶ ἐν γένει κατήντησε νὰ καταλίπη ὄνομα συνώνυμον γενόμενον τῆς παραλογωτέρας τυραννίας, εἶχε πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν μανίαν νὰ ἀγωνίζεταί εἰς τοὺς δημοσίους ἀγῶνας ὡς κιθαρωδὸς καὶ

(1) Οὕτω μεταφράζουσιν οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς τῶν χρόνων τούτων τὸ λατινικὸν *legatus* = ἀπεσταλμένος. Τὸ ὄνομα εἰσῆλθεν ὕστερον καὶ εἰς τὴν χριστιανικὴν ἐκκλησιαστικὴν πολιτείαν. *Ληγατοὶ* δὲ ἐν τῇ ἑλληνορωμαϊκῇ κράτει τοῦ Βυζαντίου ἐκαλοῦντο οἱ ἀπὸ Ῥώμης ἀποστελλόμενοι ἑκτακτοὶ κληρικὸὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ πάπα.

(2) Ἀλλὰ τοῦτο διότι αἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν ἔτι πόλις σύμμαχος.

(3) Ὁ Πίσων κατηγορεῖ τὸν Γερμανικὸν διὰ τὴν εὐλάβειαν καὶ τὸν σεβασμὸν μεθ' οὗ προσήνεχθη οὗτος πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, οὓς ὁ Πίσων ἐθεώρει οὐχὶ ἀπογόνους τῶν διὰ τοσοῦτον συμφορῶν ἐκλιπόντων ἀρχαίων Ἀθηναίων, ἀλλὰ σύγκλυδα ὄχλον παντοίων ἐθνῶν (*non dico Atheniensēs, tam claudibus en stingtos, sed illam conclunivium nationum*). Ὡστε ὁ Πίσων ἦν ὁ πρῶτος κατὰ μέρος ἀμφισβητήσας τὴν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καταγωγὴν τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων, καὶ κατὰ τοῦτο πρόδρομος τοῦ περιδοῦτου Φαλλμερένιου.

